

Закинувши тушу на плече, я застогнала під її вагою. Це був дорослий самець пуми й поки що — моя найбільша здобич. Його м'яса вистачить, аби прогдувати мою матір і молодшу сестру впродовж щонайменше двох місяців. Та й буде чим поторгувати на ринку. До зими ще далеко, але мені так хотілося б нового хутра для мами й Аделіни.

На цього звіра я полювала впродовж цілого тижня, й ось нарешті результат. Важко було втриматися від кривої посмішки, коли я поверталася до свого рідного села — Попелища.

Через те що село розкинулося біля підніжжя Попелової гори, у якій розташовані вугільні шахти, усі

його вулиці вкрито пилюкою з цієї гори, і нинішній день — не виняток. На камінні вздовж дороги — теж товстий шар попелу, як і на носках моїх мисливських чобіт. Я вже навіть не зважала на це. За все своє життя тут я до цього вже звикла. Він повсюди: у вухах, носі, на зубах, а про інші місця краще й не говорити.

У Жаді*, столиці Ембергейту**, селянина з Попелища зовсім не складно розгледіти. За нами стелиться хмара пилюки, і ми до біса цим пишаємося. Мої земляки — роботящі люди. Ми не можемо дозволити собі цілими днями сидіти без діла.

— Хороша здобич, Арвен, — гукнув Натаніель зі свого посту нагорі сторожевої брами на в'їзді до Попелища. Він один із найвродливіших місцевих хлопців. Пісочно-русяве волосся, карі очі й чітко окреслене, мов різьблене, підборіддя... Від одного лише погляду на нього в мене теплішає в животі.

— Заходь сьогодні на вечерю. І батьків візьми із собою, — наївно всміхнулася йому.

— З радістю, — кивнув він, стиснувши губи.

Уже минуло двадцять зим відтоді, як ми пережили Великий Голод, але мої батьки добре пам'ятали той час і змалечку навчали нас, як ловити звіра, вирощувати їжу, а також білувати тушу й готувати здобич. Зазвичай полюють чоловіки, а жінки займаються

* Jade City, від англ. jade — нефритовий. Жад — загальна назва різних в'язких мінералів щільної будови від білого до темно-зеленого кольору. Це переважно нефрит і жадеїт, а також силіманіт, пектоліт, серпентин (напівдорогоцінне каміння). — Тут і далі прим. перекл.

** Embergate (англ.) — Вугільна Брама.

городництвом, однак після смерті мого батька займатися мисливством мушу я. Нас також вчили виявляти щедрість і ділитися їжею, якщо її вдосталь. Нині в нас сприятливий час, а ця пума набагато більша, ніж нам потрібно.

Звір настільки важкий, що я відчуваю різкий біль між лопатками. Кров із рани на його шиї, куди влучила стріла, повільно стікає на мою сорочку. Не можу дочекатися, коли нарешті віддам його матері й відмиюся.

Проходячи повз торгові ятки, я киваю людям, які там працюють, і милуюся вінками з квітів, розвішаними по всьому селу напередодні свята Маївки. Я переживала, що не зможу повернутися до свого улюбленого фестивалю кохання. Але все ж таки вчасно вполювала звіра, і якщо швиденько привести себе до ладу, то навіть можна встигнути до шатра поцілунків.

Прискорившись, я опиняюся за рогом вулиці, де ми мешкаємо. Ми прості люди й живемо простим життям. Хатинки під солом'яною покрівлею, річкова вода, грядки з картоплею та вугільні шахти — ось і все Попелище. Завдяки попелу з вугільних шахт ґрунт тут дуже родючий, тому ми славимося великою картоплею і бататом.

У віці п'ятнадцяти зим мені якось довелося побувати в нашій столиці, Жаді, і всі три дні, які там провела, я ходила з роззявленим ротом. Це найчарівніше місто в усьому Ембергейті, і саме тому наш король живе там, як і всі попередні правителі. Жад — настільки

багате й розкішне місто, що я навіть не повірила б, якби не переконалася в цьому сама. Більше нефриту, золота й рубінів я не бачила за все своє життя. Дороги там вимощені бруківкою, а будинки зведені з білого каменю. Уночі все місто сяє, наче опал. Медовухи там удосталь, як і їжі в ятках, а на вулицях повно драконячого люду.

Мені ніколи раніше не доводилося бути в оточенні такої кількості людей-драконів, а в Жаді вони всюди. Драконячі люди споріднені зі своїм королем — Дреєм Вальдреном. Він сповнює їх своєю силою, тому не дивно, що містяни прагнуть жити поруч із ним. Представники народу драконів наділені достатньою кількістю магії, щоб зцілювати й дихати вогнем. У них неймовірна сила. Але цілком перетворитися на дракона може лише король — наймогутніший нащадок драконів за всю історію.

Тут, у Попелищі, ми всі дещо незвичні. Ми живемо на землях Ембергейту й підпорядковуємося королю-дракону, але загалом місцеве населення доволі різношерсте: люди, нащадки драконів, ельфи, феї, ба навіть кілька бродячих вовкулаків. Усіх, хто був зі змішаної раси або слабенько наділений магією, зазвичай виганяли зі своїх територій, і вони опинялися тут, де утворилася така собі колонія. Суспільство недо-істот. Моя мати — повнокровна людина. Її батьки втекли з Найтфоллу*, коли вона ще була маленькою. Батько ж був нащадком людей і на десяту

* Nightfall (англ.) — Сутінки.

частину — драконів. Цього недостатньо, щоб бути наділеним надзвичайними вогняними вміннями, однак він умів підіймати величезне каміння в шахтах і забезпечував нас із мамою всім необхідним. Аж доки його не стало. Мені тоді було дев'ять...

— Боже милостивий, погляньте-но на цю здобич! — скрикнула мати з порогу, і думки про батька одразу ніби розвіялися. Кожен м'яз у моєму тілі болів. Я втомилася, від мене тхнуло, і я вся була в крові. Однак, побачивши маму такою щасливою, дурнувато всмінулася.

— Наступного тижня ходитиму без паска у штаних, — пожартувала я. Моя молодша сестра Аделіна висунула голову з-за одвірка й так витріщила очі, що вони стали схожі на два блюдця.

— Тушковане м'ясо пуми на вечерю! — заверещала вона від радості.

Це мене розсмішило. Печена картопля й зелень добряче наповнювали шлунок, але ніщо не зрівняється з маминою тушкованою пумою.

Зайшовши в дім, я прочовгала щойно виметеною підлогою через кухню до тераси, що на задньому дворіку. Там мама вже приготувала стіл для обробки м'яса й ножі. Вона знала, що я обов'язково щось уполую, і я пишалася собою.

Кинувши тушу на стіл, я застогнала, розминаючи шийку.

— Ти молодчина, Арвен, — мама прибрала мені з обличчя волосся, а тоді наморщила носа. — Але від тебе тхне, як від мерця.

Аделіна розреготалася, і я кинулася за нею, виставивши перед собою руки, ніби кровопивця з Некросвіту.

Вона по-справжньому перелякалася та скрикнула, і тоді зареготала вже я.

— Годі, перестань лякати свою сестру. Іди помийся. Сьогодні ж свято! — насварила мене мати.

Маївка.

Я зітхнула. Цього дня усі дорослі дівчата й хлопці, у яких немає пари, вийдуть із зав'язаними очима на середину спеціального шатра й підуть назустріч одне одному. І першого, до кого ти дотягнешся, — маєш поцілувати.

Це давня традиція в Попелищі, і вона лякає та хвилює водночас. За повір'ям, кого ти поцілуєш на Маївку, той і стане твоєю парою. Від дня мого народження минуло вже вісімнадцять зим, однак це моє перше свято Маївки. Ще минулого року я могла взяти участь у святкуванні, але, з'ївши якісь погані ягоди, я почувалася настільки кепсько, що не змогла бути на святі.

Я потяглася рукою до вуст, замислившись, чи поцілує мене Натаніель. Піддивлятися було заборонено, але деякі хлопці опускали пов'язку, щоб обрати ту дівчину, яка їм подобалася.

Як би я хотіла, щоб це був Натаніель.

Забігши до спальні, яку ділила з Аделіною, я вхопила чисту туніку й штани. Мати давно вже облишила всі спроби вдягти мене у спідниці й сукні, зокрема після того, як дев'ять зим тому помер мій батько і я стала мисливицею, адже полювати в сукні безглуздо.

Аделіна ховалася під хутром на ліжку, напевно, злякалася, що я обмашу її кров'ю пуми. Я підійшла до ліжка й нависла над нею. За мить сестра подумала, що я вже пішла, і повільно висунулася з-під ковдри, але коли побачила мене, знову закричала й накрилася з головою. З мене вирвався сміх задоволення.

— Арвен! — зірвалася мама.

— Добре, — застогнала я, стримавши сміх у горлі.

Інколи мені хотілося просто поглузувати з моєї сестрички, але роль у сім'ї змусила мене дорослішати швидше, ніж хотілося б. У нас був дах над головою, їжа на столі, тому, звісно, жалітися нічого.

— Ой! — озвалась я до мами, ідучи до громадської лазні. — Я запросила Натаніеля на вечерю, — начебто ненароком згадала.

Запрошення на вечерю до свята Маївки — це вам неабищо.

Кутики маминих губ вигнулися у змовницькій посмішці.

— З увічливості! Щоб поділитися нашими щедрами, — сказала їй, відчуваючи, як мої щоки наливаються рум'янцем. У нас було заведено після вдалого полювання запрошувати гостей на бенкет. Та й загалом для удачі. Вона це знала. Але також часто запрошували потенційних наречених на святкову вечерю в Маївку, щоб сім'ї могли познайомитися та почати звикати до думок про можливий шлюб.

— Звісно, дорогенька, — промовила вона нудотно-солодкавим тоном, і я поглянула на неї з-під лоба.